

Мартин Дамянов

За леда и чувствата

На моята любима

Не се страхувам, не мога да си го позволя. Не, не е защото студът вкарва методично ледените си стрелички в премръзналото ми тяло, а предстоящите събития карат съзнанието ми да се разкъса по шевовете и да се разпилее като тежка лавина по „Склона на обречените“. Нищо подобно, аз имам за какво да живея – за нея. Знам и за какво ще умра. И това знание ме убива. Луната виси безучастно отгоре ми, аз не я виждам, но знам че е там – синя, очакваща, единствената мрачна свидетелка на смъртта ми, молитвите, които изричам с пресъхнало гърло, страхът... Не, не се страхувам. Не мога, не бива!

Мрачната синева се е разпростряла над мен като добре изплетена паяжина, чиято непостижимост сякаш бе възпята от Турмалиновите Огненишащи Дирфи, а кълбото от спомени в по-горните лавици на душата ми се клатушка бавно, почти небрежно и рухва безметежно върху онази темпераментна част, посветена на собственото ми его. Та какво друго представлява любовта, ако не един много добре премерен, хормонално подплатен жест на висш егоизъм? Няма мисъл, на която моят ум би се възпротивил, не и в положението, в което се намирах сега. И ето ме – обвит в паяжината на собствената си безпомощност, въпросително впил поглед в небитието (та нали всички отговори идват оттам), какво бих дал в името на любовта? Всичко? Нищо? Тепърва предстоеше да разбера.

Бяхме се отдалечили на повече от десет трасека от хижата „Седем и четвърт“, когато ни застигна снежната виелица и само след няколко мига нашите мечти да достигнем до Дуа се изпариха (като силният чай от селеника, който хижарят редовно приготвяше веднага след новините по стереовизията). Температурите паднаха рязко, а вятърът като някакъв зъл демон започна да изсипва сняг и ужас върху ни, да рисува гробищните си шедьоври върху очите ни с четката си, която по моему беше телена. Сил изкрещя, че ако не потърсим убежище, съвсем скоро ще бъдем ни повече ни по-малко два вкочанени трупа. Бях сигурен в това. Фактът, че все още я чувах бе успокоителен – до известна степен, след която обаче следваше само Черна Самота в Центъра на Вселената. Това също го знаех но, противно на здравия разум и на онава, което ни каза старият хижар за планината през зимата, ние съвсем неразумно бяхме свили от пътеката и бяхме поели на север към отвесните сиви скали...

Небето се покри с черни съдрани облаци, които като насмолените

вещици от Батуа вярвам съвсем не ни мислеха доброто. Видимостта спадна съвсем и се стигна до положение, в което виждах единствено ръката на Сил, вплетена на живот и смърт в моята собствена. Вкочанена, набраздена от живота и въпреки всичко млада ръка, ръката на моята любима. Стана толкова тъмно, че хоризонтът изчезна от погледа ми, а скалите, към които отчаяно се стремяхме потънаха в лепкав мрак. Вече вървахме съвсем инстинктивно. Денят се беше обагрил в краските на нощта и тъмни мисли налегнаха главата ми. Падахме и ставахме поне десетина пъти, но продължавахме да вървим. Ако положението не бе толкова сериозно и наблизно се навърташе някой телевизионен сценарист вярвам че със сигурност бихме получили предложение за роля в някое детско предаване посветено на Снежния Празник – Луве Кагата. Бяхме заприличали на същински снежни Вадири – чифт вибрационни потентори и можехме да се сродим с главатаря им. Сил беше наистина силна. Не знам какво щях да правя без нея, толкова я обичам.

Когато стигнахме скалите, имах чувството, че крайниците ми вече бяха започнали да отдават дължимото на смъртта, а виелицата като че ли се усилваше. Започнахме да дирим подслон и слава богу десетина риана по-късно намерихме. Божието провидение се оказа скална пукнатина, в която като по чудо успяхме да се наврем двамата със Сил. Тя беше по-едра от мен, което за сегашното положение бе съвсем обяснимо. За момент си помислих, че всичко е наред, че виелицата ще спре и ние ще се измъкнем оттук, казах това и на нея, но тя само поклати глава и се усмихна. Бедната Сил, какво ли не бих сторил за нея! Гледах мрачно входа на пукнатината само на няколко дана от мен и си представях сутрешната гледка. Колкото и да насилвах въображението си мислите ми се ограничаваха в рамките на един малък снежен апокалипсис. Симпатично нали? Сигурно щеше да се наложи да копаем в продължение на латери за да се измъкнем от тук. Но това засега беше по-малкия проблем – лудата хала не оставяше никакви надежди за скорошното си оттегляне. Фучеше навън, раздаваше никому ненужна справедливост, браздеше трескавата реалност с уродливите си пипала, разграпавяваше мислите ни сякаш се радваше на възможността да ни държи в плен. Само да спре веднъж виелицата, щяхме да извикаме помощ по комуникатора, щяха да ни измъкнат оттук за броени минути. Само да спре виелицата...

– Колко показва латерника, Мар? – полуунесена ме попита Сил. Гласът ѝ прогори тишината и някак успя да ме сепне – бях си наложил да мълча докато трае всичко това. И все пак, колко късно беше

наистина?

Бяхме тръгнали по изгрев от Хижата, въпреки упоритите настоявания на хижаря. Смятахме да прекосим планината през прохода Сиу, на дъното на който се виеше тясна туристическа пътека още от времето на Голямата депресия и да стигнем в Дуа не по-късно от обяд. Пътят не беше тежък, а времето – приятно и Сил спираше често да прави своите снимки – тя работеше в едно модно списание и наистина го умееше. Беше чудно хубаво – планинските хребети, покрити със сребрист сняг напомняха на много скъпо украшение, дивата река ни застигаше с още по-диво ръмжене, а после разочаровано свиваше в тясното си корито, от което непрекъснато се изплискваше, слънцето беше хладно, но усмивката му можеше да разтопи и най-упорития ледник. Свежият въздух се завихряше на хладни струйки около нас и усмивката не слизаше от лицата ни... докато не ни настигна виелицата. Изля се огоре ни като каменен водопад и помътни всичко в сивата си пустота.

„Къде ли е комуникаторът?“ – на него имам вграден латерник. Потърсих го в страничния джоб на препаската, където го държа обикновено. Нямахме го и в якето. Претърсих всичко отново, попитах Сил, а тя ме погледна уплашено. Тогава разбрах. Хижарят май се оказа прав. Отчаянието се стовари отгоре ми изневиделица, което ми причини силни болки освен всичко останало – неусетно бях започнал да блъскам главата си о стената и сега тя кървеше. Свих ядно юмруците си сякаш яростта бе някакъв изход. Всъщност изход имаше, но само един. И то такъв, който не го пишеха в наръчниците по оцеляване. Нямахме го дори в голямата енциклопедия на света.

Тук щях да умра!

Сил ме прегърна силно. Толкова е добра. Притиснах се пламенно в нея и зачаках. В утробата на мрака последните трохи от изсипващото се време имаха странната способност да успокояват – като допира на меко кадифе край камината или пукота на сухи клони под краката ти в топлата есен. Обаянието на мига, който излъчваше не можеше да се опише по никакъв начин – тихо ръмжене достигна до ушите ми. Издаваше го Сил, която нежно потъркваше унзера си о моя. Две парещи сълзи стоплиха премръзналите ми бузи. Внезапно ми се прииска да полетя.

Оженихме се миналото лято, аз настоях. Бях завършил Техническият университет и вече работех по един проект свързан с изграждането на високоскоростна комуникационна система в по-отдалечените кътчета на Сная – грандиозен проект, който освен всичко останало обещавахе и големи пари. Къщата на брега на Мира беше въпрос единствено на

време, а и вече почти долавях триенето на среднощния бриз в извивките на чисто новия ми кабриолет по улиците на Миратаун. Успокоени за моето бъдеще родителите ми насочиха всичките си притеснения си към по-малкия ми брат Фир, който имаше проблеми. Наистина имаше – беше нагазил в Литина (фина прахова субстанция с червеникаво – кафяв цвят и потенциращо действие върху мозъка) и се мъкнеше с някои много подозрителни аморални субекти. Друсаха се, правеха бели и половината от времето излежаваха в щатския затвор, за чиято система за свързка бях писал дипломната си работа. Сил беше последна година в Естетическия и току що бе започнала работа в модното списание като помощник фотограф. Трябваше да се оженим – аз пътувах често, а тя също обичаше работата си. Не можехме да си позволим да се загубим един за друг. Толкова се обичахме!

– Обичам те, Сил! – казах го силно, защото виелицата заглушаваше думите ми. – Обичам те, както никога досега! Наистина.

– И аз те обичам, Мар. Толкова си добър. – изкрещя Сил. Беше се излегнала върху задните си три двойки крачета и ме галеше нежно с първите два. – И похвинен. Още щом те видях за пръв път те обикнах. Не можех да отделя очи от теб.

– Винаги ще те обичам! – додадох аз като лирическия герой в трагедията на Седемте Рода. Макар и с изразен темперамент, моят род не притежаваше кървав кръст върху главогръда си, докато този на Сил се беше размил в поколенията. Замътени жълтеникаво-сиви петна се сливаха с неясна белезникава ивица по гърба ѝ и се раклоняваха по главата ѝ. Независимо от това обаче тадицията обаче си оставаше същата – Мъжкият трябва да умре!

– 'Инаги ще те нося в стомаха си, Мар. Ето тук. – тя посочи с нежно мястото с хелицера си. От тесният отвор, под кафявата четина се изтъркулиха няколко капки и потекоха бързо надолу. Върху вкочанената от студ земя паднаха само няколко ледени топчета, звънът им отекна в съзнанието ми като прелетен зов и се изгуби в гъстата пара, която излизаше на пресекулки от устата ми.

– Искам... ммм... да... Нали ще го приемеш?

– Добре. – каза тя меко.

– Грижи се добре за сина ни!

Тя кимна.

Целунах я по бузата – беше ледена. Тогавя свалих горнището си и я наметнах. Тя ме погледна примирено, но повече нищо не каза. Знаеше, че този път неизбежното беше почукало по крехката повърхност на

нашия съвместен живот, а Очите й – вече бяха започнали да се заскрежават.

– Господ да ми е на помощ. – извиках, а освен него и без това нямаше кой друг да ме чуе.

* * *

Бяха изменили, колко – две, три денонощия откакто попаднахме в пукнатината? Не знам. Проклетата виелица фучеше навън, а на мен изобщо не ми пукаше за триумфацията й танц – входа на пукнатината вече беше надеждно затрупан. Виелицата беше толкова бясна, че бе навряла сняг и във вътрешностите на дрехите ми, но студът отдавна бе престанал да ме притеснява. Точно по това време изглежда чувствата ми си бяха взели почивен ден.

Бъди проклета, ти и всичките снежинки на света! Ти ме убиваш.

Сил лежеше малко по-назад от мен, стараех се да я предпазя с тялото си. Вече не говореше – метаболизмът й бе спаднал под критичното ниво и малко оставаше да започне Мъртвешкия танц. Но, той се изпълняваше от двама.

Страхувах се да се обърна... *Не, не се страхувах. Не бива!* Размърдах крайниците си, за да се уверя, че са още живи, когато чух глухото ръмжене отзад.

Започваше се.

Танцът!

Извърнах се, за да я погледна за последен път – моята любима. Беше се изправила зад мен и ме гледаше неразбиращо. Очите и бяха потъмнели и съвсем слабо загатваха за морското синьо, което толкова много обичах. Започнах да събличам дрехите си, за да не ги увреди, останях съвсем гол, благодаря на бога, че ме изчака. После се нахвърли отгоре ми с диво ръмжене и заби хранителното си жило у мен, захвана ме силно с хелицерите си и повторно заби педипалпите си в голото ми тяло. Потръпнах. Беше почти двойно по-едра от мен и съпротивата ми беше немислима, затова се оставих на инстинкта й, както и на моя собствен. Парализиращата течност мигновено скова мускулите и бавно започна да изсмуква диханието ми. През пукнатината на губещото се съзнание някак си успях да изрека на пресекулки:

– Оби-чам-те, Сил!

Хелицерите й отпуснаха мъртвешката си хватка за момент и за мен това бе достатъчно. Помаха възбудено с педипалпи във въздуха преди да ги забие отново в тялото ми. Макар и с половинчато съзнание,

продължавах да се люблювам на момента, защото колкото и прекрасни да бяха чувствата няма нищо по-завършено от това да изпълниш бащиния си дълг. Малцина преди мен са имали щастието да го направят по този начин. Щях да умра щастлив.

Моята любима щеше да използва тялото ми за топлина, а също и дрехите ми, а когато съвсем изтинех, щеше да се нахрани с мен. Нямаше как иначе, в нея растеше моят син. Нашият син. Толкова я обичах.

Обичам те, Сил!

КРАЙ

© 2002 Мартин Дамянов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1707>]